

NAIT SOEZ'N

opinieblad voor studerend Groningen sinds 1972 - jaargang 53 - Nr. 1 - maart 2024

**Tussen
ode
en
afbrander**

ODE AAN DR. STRANGELOVE

IK GEEF JE PARELS

13 IN EEN DOZIJN

EAT-THE-RICH SATIRE

Hoofdredacteur aan het woord

Ode aan de oratores

Ik vraag me af of Cicero, toen hij in 55 v.Chr. De Oratore schreef, had verwacht dat het nog duizenden jaren na dato relevant zou zijn. De inhoud van deze wetenschappelijke studie over retoriek en de kwaliteiten van een goede orator geldt nog steeds als de leidraad voor vele debattrainingen die gegeven worden. De tien deugden van een orator die Cicero voor ogen had, zoals wijsheid, kennis, moed en uitspraak, dragen allemaal bij aan het vermogen om overtuigend te communiceren.

De reden dat ik begin over Cicero en in het specifiek De Oratore, is omdat we bij de redactie van de Nait ook een aantal oratores rond hebben lopen. Het zal jou als lezer niet ontgaan zijn dat achter sommige artikelen in voorgaande edities sterke meningen schuilen en dat de schrijvers daarmee wellicht ook over de lezer enigszins proberen te overtuigen. De redactie van de Nait zit simpelweg vol met gepassioneerde (oud-)studenten die zich graag positief en negatief uitlaten over wat er om zich heen gebeurt, van wereldnieuws tot lokaal xxx. Toen we met de redactie elkaars artikelen voor deze editie bespraken kwam op een gegeven moment de realisatie dat voor de zoveelste keer, de meerderheid van de artikelen zo'n sterke mening verkondigde die we inmiddels wel herkenden.

Ook al was er na de uitgave van de vorige editie geen centraal thema vastgesteld waar omheen de artikelen geschreven zouden worden, hebben we gaandeweg na enige zelfreflectie geconstateerd dat we bijna allemaal binnen één thema hadden geschreven. Dit thema mondde uit tot de titel van deze editie: "Tussen ode en afbrander". Misschien hadden er wel meerdere edities uit het verleden deze titel kunnen dragen, maar ik denk dat dit de eerste editie in de Nait-canon is dat we zo eerlijk zijn over de inhoud en onze schrijfstijl. Mijn vergelijking met Cicero's De Oratore is dan ook meer een ode aan de Nait-redactie dan een afbrander. De artikelen die ik de afgelopen twee-en-een-half jaar voorbij heb zien komen hebben me enorm tot nadenken gestemd, ik hoop jou als lezer ook.

Maar goed, zoals je dus misschien al gewend was bij het lezen van de Nait, dat je nogal sterk geopinieerde artikelen kon tegenkomen, doet deze editie er nog een flinke schep bovenop. Waar de lofzangen nog inspirerender zijn, zijn de hekeldichten nóg zuurder. Ik hoop dat je als lezer niet vies bent van een beetje cultuurkritiek en dat je met een grijns op je gezicht deze editie uitleest.

Helaas nemen we na deze editie ook afscheid van een aantal redactieleden, waarvan sommigen jarenlang voor de Nait hebben geschreven en echt een uiterst waardevolle bijdrage hebben gedaan aan de canon van de Nait. Ik zou jou als lezer dan ook op het hart willen drukken om ons nog één keer de kans te geven om je te overtuigen, voor sommige redactieleden is het hun laatste keer.

Ale Ten Cate

Colofon

De Nait Soez'n is sinds 1972 een onafhankelijk opinieblad voor studierend Groningen. Het is een uitgave van de Groninger Studentenbond (GSb).

REDACTIE

Ale ten Cate (hoofdredacteur),
Matthias Luijks, Sybolt Friso, Fleur Renkema,
Rozemarijn Gierkink, Stijn Bakker,
Marinus Jongman, Sietse Vlas.

VORMGEVING / ILLUSTRATIES

Jitske Wielers, Hedwig Geuchies.

REDACTIEADRES

Oude Kijk in't Jatstraat 9
9712 EA
050 363 4581
redactie@naitsoezn.nl

ACQUISITIE

Adverteren in de Nait Soez'n?
Mail naar
penningmeester@groningerstudentenbond.nl

DRUKWERK

Scholma, Bedum

LID WORDEN

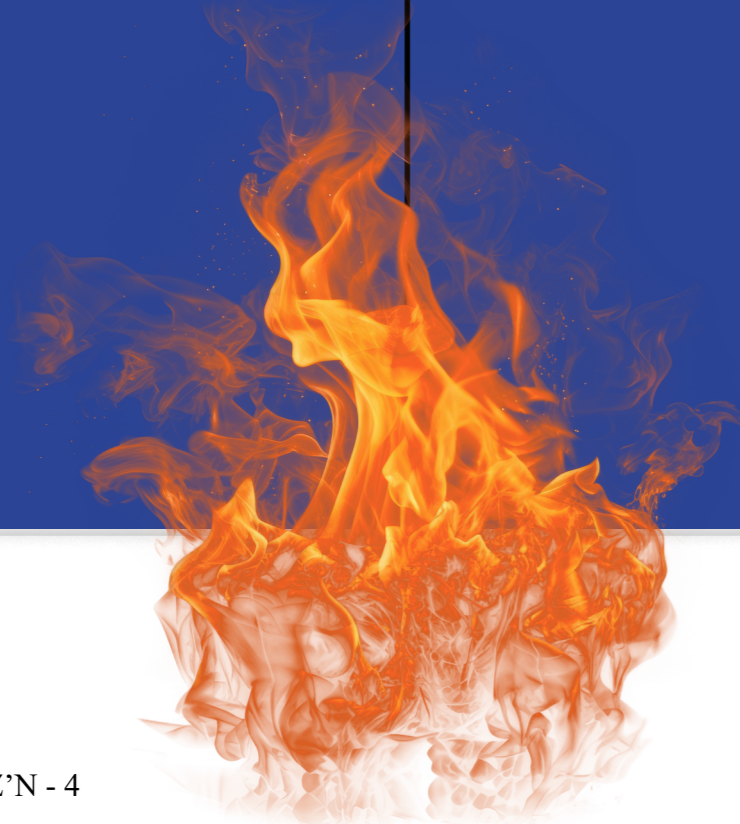
Wil je lid worden van de GSb, de behartiger van studentenbelangen in Groningen? Dan kan dat via naitsoezn.nl/lid-woorden/ of via groningerstudentenbond.nl/lid-woorden

DONEREN

Draagt u de Groninger Studentenbond een warm hart toe? Word dan donateur! Kijk op groningerstudentenbond.nl/donateur-woorden

Inhoud

Hoofdredacteur aan het woord	3
6	Ode aan dr. Stranglove
13 in een Dozijn	9
10	Ik geef je Parels
Een bond om trots op te zijn	12
14	Eat-The-Rich Satire
Bloedsrius Doorscrollen	16
18	Onderwijsteam presenteert: GSb verkiezingsprogramma!
Moar Doun	19

Ode aan

TEKST -Matthias Luijks

dr. Strangelove

De Nait heeft in het verleden veel muziek en filmrecensies gedrukt. Wat ik hier schrijf over de film Dr. Strangelove or How I Learned to Stop Worrying and Love the Bomb uit 1964 lijkt daar een beetje op – ik pretendeer echter niet deze legendarische film te kunnen recenseren. Een ode is meer gepast. Dr. Strangelove is een briljante film. Waarom? Omdat hij op ongekende manier de gestoordheid van de Koude Oorlog met de constante dreiging van escalatie met kernwapens laat zien. Die dreiging is helaas recent weer actueler dan ooit, hoewel deze puur door het bestaan van kernwapens nooit uit onze wereld is weggeweest. Ik zal een aantal aspecten van deze film bespreken in de hoop dat jullie deze film allemaal zullen bekijken.

Hoe maak je de stupiditeit van wederzijdse zelfvernietiging duidelijk?

Door dit uit te werken in beelden zodat een ieder kan zien hoe verschrikkelijk dom het is. Gezien de recente conflicten waarbij kernmachten betrokken zijn en mogelijke toekomstige conflicten is dit weer een belangrijke boodschap. De film is nu actueler dan in het jaar 2000, zeker een prestatie voor een film uit 1964. Ik hoop dat elites overall ter wereld deze film bekijken. Het idee van de wederzijdse zelfvernietiging wordt in het Engels *mutual assured destruction* (M.A.D.) genoemd. Gestoord dus. Juist dat legt Kubrick bloot in deze film. Hoe gek de mens kan zijn en hoe gestoord M.A.D. is en hoe in het menselijke de ontsporing kan zitten.

Hoe leg je de debiliteit van een Koude Oorlog bloot?

De film is nu actueler dan in het jaar 2000, zeker een prestatie voor een film uit 1964.

Veel mensen kunnen dat waarschijnlijk niet – ik zou het ook niet kunnen. Gelukkig kan de grote Stanley Kubrick dat wel. Hij maakt het conflict op uitzonderlijk komische wijze concreet voor de kijker, waardoor deze alleen kan concluderen dat dit conflict compleet debiel is. Tweestrijd en partijgeest zijn dikwijls onzin. De Koude Oorlog is hier een subliem voorbeeld van. In Dr. Strangelove breekt een handgemeen uit tussen de Sovjet-ambassadeur Alexei de Sadeski en de Amerikaanse generaal Buck Turgidson omdat de ambassadeur met een verborgen camera foto's neemt van de Amerikaanse zogeheten war room. Daar vindt ondertussen een crisisoverleg plaats over het naderende einde van de mensheid. De Amerikaanse president stopt deze vechtpartij met de woorden:

'Gentlemen, you can't fight in here, this is the war room.'

Daarvoor zit een scène die de domheid van de tweestrijd en partijgeest nog beter blootlegt: de Sovjet-ambassadeur komt binnen en wil de lekkerste spijzen eten en Cubaanse sigaren roken; als "bonus" wordt even het Sovjetsysteem geridiculiseerd waar de partijbonzen leven als koningen en de mensen in armoede. Een Amerikaanse marineofficier biedt hem een Jamaicaanse sigaar aan en de officier merkt op dat deze ook goed zijn.

Waarna De Sadeski zegt: *'Thank you. No! I do not support the work of imperialist stooges.'*

De Amerikaanse officier zegt dan: *'Oh, only commie stooges, ey.'*

Helaas kent de film één nadeel; hij is in zwart-wit. Dit nadeel is echter minimaal; je mist de kleur in de film na de eerste 20 minuten niet meer. Hoewel er in de jaren zestig ook kleurenfilms waren (bijvoorbeeld Spartacus uit 1960, ook geregisseerd door Kubrick), is Dr. Strangelove in het zwart-wit gefilmd. Daar worden op hoofdlijnen twee redenen voor genoemd. Ten eerste, de kosten. Een kleurenfilm maken was destijds duurder. Ten tweede, waren journaals in het zwart-wit; eigenlijk (bijna) alles dat met de actualiteit te maken had, werd in het zwart-wit gefilmd. De film zou in het zwart-wit realistischer overkomen, meer zoals de actualiteit, waardoor de kijker meer in de wereld van de film wordt meegenomen. Heden ten dage, zou kleur natuurlijk geholpen hebben om ons onder te dompelen in de wereld van de film. Is dat wel zo? Oppenheimer is gedeeltelijk in zwart-wit en een groot succes. Kleur is dus niet nodig. Dr. Strangelove staat als een huis. Of beter nog: als een silo van gewapend beton met nucleaire raketten.

Het verhaal wordt niet verteld om te spotten met de machten der aarde, ook niet om het spotten zelf, zelfs niet om het lachen zelf. Nee, Dr. Strangelove is een anti-oorlogsfilm. Kunst met een boodschap; deze anti-oorlogsbodschap is nu weer actueel. Dat Kubrick een groot verhalenverteller is blijkt ook uit de briljante wijze waarop het verhaal verteld wordt. De film bestaat uit drie verschillende verhaallijnen, die op zo'n manier met elkaar verweven zijn dat er een helder verhaal ontstaat. Bijzonder knap, des te meer omdat het in de

Dr. Strangelove staat als een huis.
Of beter nog: als een silo van gewapend beton met nucleaire raketten.

door Kubrick gecreëerde wereld totale chaos en waanzin is. Zo was mijn eerste indruk van de film dat de personages absurd lijken. Nu zie ik echter veel meer de menselijke kanten van de personages, waarmee ze, hoewel bedoeld als parodie, toch geloofwaardig op het doek worden voorgesteld.

Je zou haast vergeten dat er nog een cast is! Ach vrienden, zo verschrikkelijk veel talent, het is onvoorstelbaar. Ik zal enkele voorbeelden benoemen van getalenteerde acteurs

12 13 in een dozijn

Na een bewogen en leerzaam jaar als GSb-bestuurder heb ik Groningen tijdelijk verlaten. Niet dat ik het er niet naar mijn zin had. Integendeel! Het is de beste studentenstad van Nederland en in tegenstelling tot vele andere studenten zie ik het wel zitten om er na mijn studententijd te blijven hangen. Toch wilde ik voor het zo ver is eens buiten de landsgrenzen mijn geluk beproeven. Wie weet komt het er anders nooit meer van. Zodoende zit ik nu in Finland, het land van het noorderlicht, de gelukkigste mensen ter wereld en het land dat afgelopen jaar zeer onterecht naast de overwinning van het Eurovisie Songfestival greep. Met zijn nummer *Cha Cha Cha* won Käärijä met overmacht de publieksstemming. Helaas zette de jury een dikke streep door de rekening door te kiezen voor het technisch betere maar toch wel heel veilige *Tattoo* van Loreen, nota bene oud-winnares van het songfestival. Zweden won weer eens en heel Europa was boos om het feit dat de jury de overwinning van de publiekslieveling afpakte.

Cha Cha Cha is een mix van rock, techno en punk. Alle drie genres die aan een opmars bezig zijn. Met name punk is weer populair: Frustratie over maatschappelijke onrechtvaardigheid, de klimaatcrisis en de problematiek rondom Corona van de afgelopen jaren wordt door middel van muziek geuit. Goede Nederlandse voorbeelden zijn Hang Youth, Sophie Straat en in iets gematigde vorm ook Goldband en Froukje. 'Punk is niet dood: 'Er is weer veel om boos over te zijn' kopte de NOS op 6 april 2023.

Het blijft niet alleen bij deze genres: ook veel muziek uit de jaren tachtig is opeens weer populair, onder andere door TikTokkers die wat vergeten pareltjes naar boven halen voor een bepaalde trend. Of nieuwe films en series die soundtracks uit de jaren tachtig gebruiken. Vandaar dat de afgelopen jaren opeens nummers als *Break my stride* en *Running up that hill* weer te horen zijn. Naar mijn mening zijn deze ontwikkelingen hartstikke leuk. Het is weer eens wat anders dan de Top 40 en via deze trends ontdek je soms wat moois 'uit den ouden doos'. Mits deze oude muziek in zijn waarde gelaten wordt natuurlijk: want helaas zijn niet alle recentelijke ontwikkelingen in de muziekwereld positief.

Sommigen van jullie kennen het wel; van die vreselijke commerciële sociaal acceptabele muziek die in sportscholen wordt gedraaid. Misschien leuk voor oma's pilatesklasje, maar geloof me: met zulke achtergrondmuziek kun je nooit een prestatie op de mat leggen. Nu ik de (iets te Randstedelijke) *Trainmore* in het oude Groningse postkantoor vaarwel heb gezegd, achtervolgt de commerciële mainstream kutmuziek mij ook in mijn Finse sportschool.

Wat mij opviel is dat onder dit commerciële laagje eigenlijk iets moois zit: Eurodance beats uit de jaren 90. Wat een heerlijke muziek is dat! Hoewel ik die tijd niet heb

meegemaakt, blijft het tijdloos en kom je er middels films als *New Kids* of via de technoscene toch nog mee in aanraking. Anno 2023 kom je Eurodance echter ook tegen in de vorm van te gelikte covers, met een monotone vrouwenstem en gestroomlijnde beat. Met 90's en 00's Eurodance melodieën doen deze remixes het goed op.

Om even wat voorbeelden te geven: *What is love* van Hadaway, wie kent m niet? Lekker nummertje, helaas 'vertikt' door David Guetta en Ann-Marie met *Baby don't hurt me*. Net als *9pm-Till I Come* van ATB is vertimmerd door Peggy Gou met '*It Goes Like* *Nanana*'. Of *Equador* van Sash!, flink verpest door R3HAB en INNA met *Rock my body*. Dat ik bij het schrijven van dit stuk deze nummers met moeite uit elkaar kon houden zegt genoeg. Het lijkt allemaal precies op elkaar. Een soort convectie mode voor muziek. Draait muziek niet meer om innovatie, expressie en identiteit? Blijkbaar niet: de muziek die ik net noemde is op bijna klinische wijze geproduceerd met een herkenbaar beatje dat het goed doet onder TikToks van 10 seconden voor een snelle dopamine release.

Ook DJ's van weleer die vroeger succes oogstten met hun eigen unieke stijl, maken zich nu schuldig aan de productie van 13 in een dozijn muziek. Denk aan David Guetta (*I'm Good (Bule)* met Bebe Rexha) Calvin Harris (*Miracle* met Ellie Goulding) en zelfs onze eigen Tiësto (*10:35*) die notabene zelf faveure maakte in de 00's en dit genre nu in de uitverkoop zet. Het valt bijna in de categorie van de conservatieve CDA-carrièretijger die opeens zelfbenoemd klimaatpauze is. Wat is nou eigenlijk de reden achter deze trend? Uiteraard: geld. Grote labels, vaak zelfs beursgenoteerd, verdienen bakken met geld over de rug van artiesten. Wat is dan het meest veilige om te doen? Juist! Maak muziek waarvan je weet dat het toch wel gaat verkopen. Wat dat betreft zijn remixen van toch al populaire eurodance nummers zo ongeveer een gegarandeerd succes. Helaas is deze Nait niet dik genoeg om de volledige muziekindustrie te gaan uitpluizen maar een klein voorbeeld ter afsluiting lijkt me passend.

Het is bijvoorbeeld een publiek geheim dat David Guetta, die overigens zijn eigen label heeft, zijn beats inkoopt. Volgens deze beat een klein beetje versleutelt, een meid met een populaire stem zoals Ava Max of Ann Marie er bij sleept en het nummer uitbrengt. Blijkbaar is dit zo lucratief dat het overkopen van de auteursrechten op Eurodance nummers ook geen probleem is. Hoewel de uiteindelijke consument ook schuldig is aan deze trend, blijf ik het gebrek aan innovatie jammer vinden.

Laten we hopen dat ook het dance genre binnenkort een creatieve wederopstanding krijgt. Tot die tijd doe ik wel weer oortjes in als ik in de gewichten hang en hoop ik dat in 2024 de publiekslieveling het songfestival wél wint. *Looking at you*, Joost.

in deze film. De rol van Lothar Zogg wordt gespeeld door James Earl Jones, die de stem van Darth Vader deed in de Star Wars films. De formidabele acteur Peter Sellers speelt drie rollen. De eerste keer dat ik de film keek had ik dat niet door. Hij zou eigenlijk zelfs vier rollen spelen maar verstuurde zijn enkel, waardoor een andere acteur de rol van majoor Kong vertolkte (overigens ook een fantastische performance van Slim Pickens). Ik zal mijn bespreking van de acteurs hier staken, anders wordt het een lange lijst aan varianten van "briljante acteur," "geniale performance" en "fantastisch gespeeld door (...)."

De film is nog veel beter dan ik hem in deze ode doe voorkomen. Ik kan simpelweg hier niet alle lagen en symboliek bespreken; bij een recensie mag je niet het einde van een film verklappen – voor deze ode geldt hetzelfde. Allen, gaat deze film gewoon zien! De kosten kunnen geen bezwaar zijn want de film staat op de vrij toegankelijke web-

site van het Internet Archive (archive.org). In de complot-hoek wordt beweerd dat de Kubrick de maanlanding voor de Amerikaanse overheid heeft geënceneerd. Als iemand dat zou kunnen, is hij het! En vergeet niet: *'Our precious bodily fluids!'*

Ik geef je

K3

PARELS

Listen
if you like

Tegenwoordig is het verhaal achter de opkomst van K3 alom bekend; drie vrouwen van midden-twintig met de missie om een Belgische variant van de *Spice Girls* te worden. We weten ook allemaal dat de leeftijd van het K3-publiek naarmate de jaren behoorlijk is gedaald, maar we staan er niet bij stil dat de eerste 2 à 3 albums nog niet waren afgestemd op dit jonge publiek en dat het misschien wel gericht was op jou als lezer. Zelf merk ik bijvoorbeeld dat ik de teksten van Parels op 20-jarige leeftijd pas begrijp en dat er veel meer diepte in het album zit dan ik dacht. Voortbordurend op het artikel van Sietse over uitgekauwde remixes van 90's hits leek het mij leuk om de spotlight te richten op al dan niet het meest iconische Nederlandstalige pop album uit de jaren '90: Parels. Parels is een conceptalbum, over het verhaal van een jonge vrouw die verliefd wordt (nummers 1-4), een relatie krijgt (nummers 5-7), een break-up doormaakt (nummers 8-9) en weer opnieuw verliefd wordt (nummers 10-11). Het album neemt de luisteraar mee langs de verschillende emoties die zich voordoen vóór, tijdens, en na de liefde. Deze verschillende emoties worden ondersteund door de kleurrijke instrumentatie van een breed scala aan muziekstijlen, van europop tot trance.

Parels begint met 'Yeke Yeke', de eerste in een reeks van vier nummers die op speelse wijze een introductie geven van het thema waar dit album om draait; liefde en alles wat daarbij komt kijken. Het wanhopige smachten naar liefde in 'Wat ik wil' wordt direct gevolgd door de hedonistische onbezonnenheid van K3's Eerste hitje, 'Heyah Mama'. Na een lange zoektocht op het internet heb ik nog steeds geen idee van wat "Heyah mama niyehoh" betekent, maar dat mag de pret niet drukken. Er is geen enkel ander nummer dat voor mij het begin van de zomer zo goed beschrijft. 'Young Americans' van David Bowie is er niks bij. 'Op elkaar' markeert het einde van de prela waar de zangeres zich in bevindt en betekent daarmee ook het einde van het eerste deel van het album. Gevoelens van onzekerheid en wanhoop die doorschijnen in de nummers hiervoor zijn vervangen door vastberadenheid en lef. Met een zingende elektrische gitaar en een 131 BPM house beat op de achtergrond wordt met volle kracht gezongen: "Wil je, want ik ben op jou, hey wil je, en jij bent op mij, hey!" Na het herhalen van dit refrein eindigt het nummer nog één keer met de brandende vraag: "Wil je..?" De drie nummers die volgen beschrijven elk de euforische staat waarin het personage uit het nummer zich begeeft nu ze een relatie heeft met haar grote liefde. Het eerste nummer in dit rijtje, de title-track, beschrijft perfect de roze wolk waar je je op bevindt in de eerste weken/maanden van de relatie. De traagheid van het nummer met de sensuele bas, het achtergrondkoor en synthesizers dragen

TEKST -Ale ten Cate

allen bij aan een soort droomstaat. "Parels" worden in het nummer geponeerd als materiële representatie van liefde, een slim gekozen metafoor. Na 4 minuten en 11 seconden is de dromerigheid wel voorbij en wordt je als luisteraar opgeschud door het bijna soulachtige 'I Love You Baby'. "K3 en... soul?" Jazeker, en voor de liefhebber is er zelfs een Diana Ross referentie in het nummer te vinden. Na 'I Love You Baby' komt er een abrupt einde aan de met-liefde-overgoten nummers van Parels; de break-up fase is begonnen met 'Altijd Van Je Dromen'. Ik moet bijna toegeven dat ik blij ben dat de break-up plaatsvond, anders had mijn favoriete nummer van K3 misschien wel nooit het licht gezien. De fantastische europop instrumentatie die wat weg heeft van tech house gecombineerd met de teksten doen sterk denken aan Robyn's 'Dancing On My Own'. Het nummer bevat de beste teksten die K3 geschreven heeft voor hun nummers: "Ik ruil de maan om voor een nieuwe start" en "Ik laat je bloemen achter met m'n vragen". Tranen in m'n ogen als ik het hoor. Gelukkig niet lang, want daar is 'Geen Tweede Keer', het tweede break-up nummer op Parels. Deze is vrolijker van aard, en laat duidelijk zien dat de ex in kwestie nu écht passé is: "Geen macho mannen meer, voor geen miljoen." Het liefdesverdriet is voorbij, en die nieuwe start uit 'Altijd Van Je Dromen' is binnen handbereik.

De twee slotnummers op Parels vervullen de laatste fase van de 'liefde cyclus', het personage in de tekst wordt weer verliefd en eigenlijk zijn we dus weer terug bij af. In 'Zonder Jou' wordt wederom gezongen over verliefdheid, maar in tegenstelling tot bijvoorbeeld 'Wat Ik Wil' is hier geen sprake van wanhoop meer. Met de combinatie van een ietwat melancholische melodie en een vrolijke, zachte trance beat kun je eigenlijk niet anders dan glimlachend meedeinen op de muziek totdat het nummer langzaam uitdooft. Dan als uitsmijter gaat K3 nog één keer terug naar dat zorgeloze, zomerse gevoel waarmee Parels begon. 'Oh Ja', 'Yeke Yeke' en 'Heyah Mama' zijn samen een drieluik van zomerse, onbezonnen verliefdheid. De speelse tekst in 'Oh Ja' gaat over het weer verliefd worden na een periode van liefdesverdriet. Op een zomers achtergronddeuntje wordt het album afgesloten en wordt duidelijk dat de cirkel zich hervat heeft en de verliefdheid is binnen gesloten. Tijd om opnieuw te luisteren dus.

*De studentikoze van Dale

pre •la (meervoud: prela's) afkorting van: pre-relatie. De fase voordat twee mensen een officiële stempel hebben gedrukt op hun verhouding. Het is het voorstadium van een Echte Relatie.

Yeke Yeke

Wat ik wil

Heyah Mama

David Bowie - Young Americans

Op elkaar

Parels

Sade - Like a Tattoo

I Love you Baby

Ik kom tot leven

Altijd van je dromen

Robyn - Dancing On My Own

Geen Tweede keer

Zonder jou

Oh ja

STUDENTENBOND DE WERELD ROND

Een bond om

TEKST -Stijn Bakker

Terwijl ik dit schrijf zit ik in het regenachtige Zweden, waar ik ondertussen bijna twee maanden verblijf om de master onderzoeksjournalistiek te volgen. Hoewel het deze keer vooral de master was die me verleide om naar het hoge noorden te verkassen, heeft Zweden altijd al een aantrekkingskracht op mij gehad. Sinds ik in mijn tienerjaren een interrailtocht naar Scandinavië maakte, Zweeds begon te leven (waarom ook niet) en vervolgens besloot om er dan ook maar mijn studie van te maken (Europese Talen en Culturen met Zweeds als hoofdtal), heeft dit land een belangrijk plekje in mijn hart. En hoe kan dat ook anders? Oncindige bossen, ontelbare meren en eilanden, elanden, Pippi Langkous, kaneelbollen en... ijersterke vakbonden. De vakbondencultuur werkt door in alle lagen van de bevolking, maar voor de GSB is misschien vooral de studentenvakbond er een om (jaloers) naar te kijken.

In Göteborg, de stad waar ik het komende jaar studeer, is de studentenvakbond eigenlijk alles. Op de colleges na worden vrijwel alle dingen die met het studentenleven te maken hebben geregeld door de vakbond. De bond heet Göta Studentkår, wat grappig genoeg letterlijk vertaald Göta studentencorps betekent, hoewel het afgezien van de band met de student vrij weinig met zijn beruchte Nederlandse naamgenoot te maken heeft. Hoewel het niet per se mijn plan was om bij de studentenbond te gaan, ontkom je er feitelijk niet aan. Zelfs als je niet van plan bent om aan activisme te doen. Zelfs als je bij geen enkele studentenvereniging wil. Zelfs als je nooit naar een activiteit wil (zowel studiegerelateerd als biergelateerd). Zelfs als je nooit naar de studentenkroeg wil met goedkoop bier (wat meer dan nodig is in Zweden, waar een biertje in een café toch snel meer dan twee keer zo duur is als in ons kikkerlandje). Studentenkorting, wat ook heel hard nodig is, is niet onmogelijk zonder bondlidmaatschap, maar wordt wel een stuk makkelijker gemaakt. Doordat ik lid ben van de bond krijg ik korting op OV, goedkopere koffie in een hoop cafés, aanbiedingen voor kleding, huishoudapparatuur en alles wat ik nodig heb voor de studie. De studieboeken

winkel, met studieboeken die toch een stuk goedkoper zijn dan wanneer je ze online zou bestellen, wordt gerund door de bond. En het meest bizarre van allemaal, doordat ik bij de bond zit kom ik in theorie in aanmerking voor hun eigen studentenhuisvesting, hoewel daar lange wachtlijsten voor zijn (sommige dingen zijn hier akelig hetzelfde als in Nederland). Er ontbreekt in Göteborg een ESN, want ook internationale studentenzaken en activiteiten worden allemaal geregeld door, say it with me, de bond. Vervang de bond met Die Partei en ik lijk beland in de voormalige DDR. De bond is als student overal, hoewel het niet altijd direct opvalt. Toch steken ze hun bestaan niet onder stoelen of banken: elke faculteit hangt vol met posters, is het niet van de vakbond an sich dan is het wel van een van zijn vele afdelingen.

Die afdelingen zijn de manier waarop de bond in de krochten van de universiteitsstructuur geworteld is. Het overkoepelende Göta studentkår heeft vijf afdelingen, of sektioner, die ongeveer parallel lopen aan de verschillende faculteiten van Göteborg Universitet. Dit zijn een soort minivakbondjes, die zich specifiek bezighouden met de verschillende fa-

De studentenbond is hier *alles*.

culteuten, hun studenten en problemen. Onder deze secties zitten ook nog föreningar, of verenigingen, wat feitelijk hetzelfde is als onze Nederlandse studieverenigingen, vrijwel allemaal gelieerd aan een specifieke sectie die onder de overkoepelende faculteit valt. Volg je het nog? Ter illustratie: Ik studeer een master onderzoeksjournalistiek. Deze master zit bij de sectie JMG (journalistiek, media och kommunikation Göteborg), en daarom zit ik bij de vereniging Gaudium, de "studievereniging" gelieerd aan deze sectie.

GOTENBURG

jaloers op te zijn

De sectie JMG is onderdeel van de Samhällsvetenskapliga fakulteten (faculteit van sociale wetenschappen), wat bij de bond onderdeel is van Samsek, ofwel de afdeling van onze specifieke faculteit. Elke laag, overkoepelende bond, afdeling, vereniging, heeft een individueel bestuur, waar naast mensen die activiteiten organiseren en alledaagse zaken afhandelen, ook minstens een bestuurslid in zit dat zich bezighoudt met de activistische kant van een studentenbond. Waar de onderste laag zich vooral bemoeit met studie- en faculteitzaken, komt de bovenste laag op voor studenten van de gehele universiteit.

Aangezien een groot aandeel van de studentpopulatie lid is van de bond, heeft deze een grote slagkracht. Vrijwel alle zaken die op universitair, gemeentelijk en provinciaal niveau over de universiteit gaan worden met de bond aan tafel besproken. Studentenrechten worden actief beschermd door de bond. Studentenwelzijn is volledig via de bond gewaarborgd, niet alleen als het misgaat binnen een bepaalde studie of faculteit, maar ook op individueel niveau kan je terecht met problemen. De lofzang gaat maar door.

Niet alles is echter perfect: de bond is die van de universiteit, niet de stad. Er is een andere bond voor de andere universiteit in Göteborg, Chalmers, en voor de handelshogeschool. Op lokaal niveau is de bond wel verbonden in een unie van de studentenbonden van Göteborg, maar er valt nog wat te behalen als het gaat om verbinding tussen de gehele studentpopulatie van de stad. Toch, op een landelijk niveau zijn vrijwel alle bonden gelieerd aan de SFS, Sveriges förenade studentkårer: Zwedens verenigde studentenbonden. Met de 58 aangesloten bonden vertegenwoordigen ze vrijwel alle studenten van Zweden, en zijn ze een belangrijke lobbyist en politieke speler op nationaal niveau.

Een vakbondencultuur als in Zweden kent Nederland niet meer.

Een vakbondencultuur zoals in Zweden kent Nederland niet (meer). Ik zou nog artikelen lang kunnen schrijven over het Zweedse model, waar vakbonden en werkgevers, onafhankelijk van overheidsbemoeienis, samen onderhandelen over loon en CAO. Zweden kennen het begrip minimumloon niet en ze willen er ook niet aan beginnen, omdat de vakbonden zo zeker zijn van hun zaak en zo veel slagkracht hebben dat ze voor alle branches van de arbeidsmarkt goede loononderhandelingen kunnen garanderen. Er is geen minimumloon nodig, omdat een goed levensonderhoud hoe dan ook gegarandeerd kan worden in deze onderhandelingen. Ik zou ook nog artikelen kunnen schrijven over hoe dit de afgelopen jaren langzamerhand afbrokkelt, en ook de studentenvakbonden niet altijd perfect zijn. Huisvesting bijvoorbeeld, zelfs als het geregeld wordt door de bond, blijft een groot probleem hier. Toch, Göta studentkår doet een heleboel voor me, al is het maar een goedkoper OV, dat me naar een goedkoop biertje toe rijdt; meer heb je tenslotte niet nodig als student.

EAT THE RICH

SATIRE

TEKST - Fleur Renkema

en hoe het systeem de werkende klasse in een houdgreep heeft

Het is je misschien opgevallen dat er sinds de release van Bong-Jung-Ho's film *Parasite* in 2019 er veel andere films zijn uitgekomen met dezelfde satirische afbeelding van de allerrijksten. Deze films fungeren vaak tegelijkertijd als een viering van de werkende klasse. Sommige journalisten en filmcritici in de V.S. en V.K. noemen deze golf van anti-kapitalistische populaire cultuur *eat-the-rich satire*, geïnspireerd door de leus van Jean-Jacques Rousseau. De films en tv series die aan deze golf worden toebedeeld zijn allemaal verschillend in genre en vorm, denk bijvoorbeeld aan de horror comedy *The Menu* (2022), het satirische *Triangle of Sadness* (2022), en de HBO drama series *The White Lotus* (2021-2022) en *Succession* (2018-2023). Ondanks de stilistische verschillen tussen deze films en tv series hebben ze dezelfde boodschap: rijke mensen zijn slecht en niet zo slim als ze zich voordoen. Sterker nog, de ware helden in onze samenleving vind je in de werkende klasse.

Om deze golf aan cultuurkritiek te snappen, is het belangrijk om te kijken naar de bredere socio-economische context waarin deze titels zijn ontstaan. Het is opmerkelijk dat de meeste *eat-the-rich satire* uit de V.S. komt, het land dat bekendstaat als het kapitalistische paradijs en om hun heftige anti-communistische heksenjachten in de jaren twintig en vijftig van de twintigste eeuw. Socialistisch gedachtegoed was mede om deze redenen totaal niet mainstream in de V.S. en heeft jarenlang ook geen sterke verankering gehad in de nationale politiek. Echter werden na de financiële crisis van 2007-2008 de nadelen van het kapitalisme steeds meer zichtbaar en ontstonden er grote tegenbewegingen zoals Occupy Wall Street. Deze bewegingen reageerden niet alleen op de financiële crisis veroorzaakt door

de grote macht van de banksector, maar ook op de neoliberalisering van de economie die de economische ongelijkheid heeft vergroot en op het teleurstellende beleid van president Barack Obama, die van linkse beloftes tijdens zijn verkiezingscampagne weinig heeft waargemaakt. Na Occupy Wall Street nam het lidmaatschap van de vakbonden ook steeds meer toe, en in 2016 kreeg de socialistische beweging in de V.S. echt voeten met de presidentiële campagnes van senator Bernie Sanders in 2016 en 2020. De COVID-19 crisis die volgde na Sanders' laatste campagne zette de grote klassenverschillen in de V.S. nog eens extra op scherp, waar de allerarmsten het hardst zijn geraakt met ziekte, sterfte, en werkloosheid. Door al deze verschillende momenten in de recente geschiedenis, zijn anti-kapitalistische sentimenten steeds meer genormaliseerd in de V.S.

Deze socio-economische context maakt ruimte voor Hollywood en onafhankelijke filmmakers om in te spelen op een sentiment wat leeft binnen een grote groep inwoners van de Westerse wereld. De recente golf van *eat-the-rich satire* is opgenomen tijdens de COVID-19 crisis en speelt direct in op het gevoel van onrecht in de samenleving dat is versterkt als resultaat van de pandemie. Sommige films maken hier ook directe referenties naar. Bijvoorbeeld, er wordt in *The Menu* genoemd dat de chef dankbaar moet zijn voor de tech billionaire die eigenaar is van zijn restaurant omdat hij hem open hield ondanks COVID. Nu valt er een vlakke analyse te maken van *eat-the-rich satire* en hoe anti-kapitalistisch het wel of niet is en in hoeverre het echt wat zegt over overconsumptie en slechte omstandigheden van de werkende klasse. Veel journalisten en filmcritici hebben dit echter al gedaan, en het is in mijn ogen niet het meest interessante aan *eat-the-*

Met de klok mee: *The Menu* (2022), *Succession* (2023), *Triangle of Sadness* (2022), *The White Lotus* (2022).

rich satire. Wat een meer opvallende overeenkomst is tussen alle films en series in dit genre, is dat ze allemaal plaatsvinden in een service sector setting. Let op: dit is wat anders dan de Nederlandse dienstensector. *Service sector*, in de Amerikaanse context, refereert meer naar service in de vorm van bediening en zorg. Denk bijvoorbeeld aan werk in de horeca, toerisme, zorg en onderwijs.

Deze sector is interessant om een aantal verschillende redenen. Ten eerste omdat die ontstaan is vanuit de kapitalisering van het werk dat vrouwen van oorsprong deden achter gesloten deuren. Denk bijvoorbeeld aan hoe koken, schoonmaken, voor de kinderen zorgen, hun man beminnen, en eten uitserveren nu allemaal services zijn die men kan kopen in de vorm van restaurants, wassarettes, sekswerk en kinderopvang. Een tweede reden die deze sector interessant maakt, is de rol van emotional labor in deze vorm van werk. *Emotional labor* is een term van Arlie Russell Hochschild die het werk beschrijft dat medewerkers in de service industrie moeten doen op emotioneel niveau. Dus los van het fysieke beschrijft Hochschild het uitputtende van constant een lach op je gezicht hebben en aardig moeten zijn tegen klanten die jou als stront behandelen. In haar onderzoek naar stewardesses, kwam Hochschild erachter dat mensen die in de service industrie werken vervreemd kunnen raken van hun eigen emoties door het dagelijks onderdrukken ervan.

Deze beide aspecten komen terug in *eat-the-rich satire*. De medewerkers in het restaurant in *The Menu*, op het cruiseschip in *Triangle of Sadness* en in het luxe resort in *The White Lotus* zijn constant in gevecht met hun eigen emoties. De rijke gasten die ze moeten bedienen zijn ont-

zettend verwend en behandelen hen als makkelijk vervangbare pionnen, terwijl de medewerkers ondertussen verplicht zijn naar ze te lachen en hun raarste verzoeken waar te maken. In *Triangle of Sadness*, bijvoorbeeld, eist een van de gasten dat alle medewerkers tegelijkertijd moeten gaan zwemmen. Dit leidt tot chaos en vertraging van alle werkzaamheden op het cruiseschip, en een hilarisch beeld van chagrijnige medewerkers die in de rij staan van de glijbaan terwijl de rijke Russin ze toejuicht. Op deze manier speelt *eat-the-rich satire* op een satirische manier met de exploitatie die medewerkers in de service sector dagelijks moeten doorstaan.

In eerste instantie lijken de films en tv series in *eat-the-rich satire* dus in te spelen op het huidige gevoel in de samenleving dat extreme rijkdom moreel verwerpelijk is, evenals het aanbidden van billionaires als Elon Musk en Jeff Bezos die bijdragen aan de groeiende ongelijkheid in de samenleving. In films als *The Menu* en *Glass Onion* zitten ook personages die duidelijk een satirische personificatie van deze figuren moeten voorstellen. Een wat diepere analyse van deze en andere films laat echter zien dat de boodschap verder gaat dan dit: de films en tv series informeren de kijker over de complexe werkomstandigheden waarin de medewerkers in de service industrie zich moeten verkeren, die naast fysiek ook mentaal uitputtend zijn. Bovendien werken de karakters in *eat-the-rich satire* ook nog eens direct met de rijken die vliegen in private jets terwijl zij moeite hebben met de huur betalen. Vooral in de tijd na de pandemie –waar in de V.S. medewerkers in de service sector het hardst financieel geraakt zijn– is *eat-the-rich satire* een prachtig eerbetoon aan de helden van de service sector, die altijd klaarstaan met een glimlach.

Lik ga nu klinken als een verzuurde millennial, maar toen TikTok een paar jaar geleden helemaal hip werd, merkte ik al vrij snel dat ik doelbewust afstand nam van die hype. Allerlei mensen om me heen waren de hele dag in de weer met de – je kent ze – korte kattenfilmpjes, kookhacks en Harry Potter-sketches. Vaak uitstekend vermaak, natuurlijk, maar om principiële redenen die ik zelf niet helemaal wist te doorgronden had ik daar totaal geen zin in. Ik beschouwde de app als een nieuwe slangenkuil van algoritmes en uitputtend vermaak waar ik de mentale ruimte niet voor wilde vrijmaken.

Niet dat ik laatdunkend wil doen over de kwaliteit of het humoristische gehalte van de gemiddelde TikTok-feed, want er is daar natuurlijk een heleboel *quality content* te vinden. Je treft er oprecht acteertalent, goed uitgedachte scripts, bruikbare levenswijsheden en voldoende humoristisch goud. Als eenvoudig mens ben ik daar even gevoelig voor als ieder ander, dus laten we zeggen dat ik mijzelf vooral probeerde te beschermen voor de zoveelste telefoonapp waarop ik mijzelf kon verliezen in het oneindige doorscrollen. En met dat ‘doorscrollen’ bedoel ik natuurlijk: het doeleloos en blindelings scrollen in een sociale-media-app, waarmee de kwartieren en halve uren verstrijken voordat je er erg in hebt. Omdat ik in die tijd pas net was begonnen met Twitter (zoals dat toen nog heette) en Instagram, was ik op dat vlak wel verzadigd.

Helaas weet ik mijzelf niet zo goed te wapenen tegen dat doorscrollen, want vandaag de dag zijn zowel Instagram als Twitter – goed, X – er alleen nog meer ingesleten. Dat wil zeggen: ook ik ben slachtoffer geworden van een Instagram-feed vol katten-*reels* en de uitstekende algoritmes die mij deze op onuitputtelijke basis voorschotelen. Effectief zit er dus weinig verschil meer tussen mijn Instagram-feed en TikTok, dus helaas: ik ben gezwicht (en vermaakt). De laatste jaren is er echter nóg zo’n doorscrollplatform in mijn leven gekomen waar ik meer moeite mee heb, en dat platform heet LinkedIn.

Net als de meesten begon ik aanvankelijk een LinkedIn-account bij te houden om contact te houden met (semi-)professionele connecties, op de hoogte te blijven van ontwikkelingen die relevant zijn binnen mijn leefwereld, en mijzelf te profileren op de arbeidsmarkt. Heel kort door de bocht is dat natuurlijk ook de systemische rol die LinkedIn tegenwoordig speelt in de maatschappij: omdat iedereen op LinkedIn zit en

specifieke zaken (ogenschijnlijk) alleen dáár besproken worden, voelt men zich ook steeds meer geroepen om op LinkedIn te zitten en die specifieke zaken aldaar te bespreken. LinkedIn worden voelt dus ook een beetje als verplicht meedoen met de meute, maar dat is iets waar ik mij inmiddels wel bij heb neergelegd.

Waar ik meer moeite mee heb, is dat ik mijzelf langzaamaan betrapte op mijn neiging om mij óók op LinkedIn te verliezen in het oneindige scrollen. Dan was ik aan het werk, kreeg ik een LinkedIn-notificatie (die toch wat ‘serieuzer’ voelt dan bij andere sociale media), handelde ik daarnaar, en opeens was er een kwartier verloren. Goed, leuk om te horen wie er de laatste week allemaal afgestudeerd zijn, maar verder hoef ik niet per se te weten wie er in mijn ‘netwerk’ allemaal werk zoekt of een nieuwe bijbaan heeft. Desondanks zat ik soms tijden doeleloos te scrollen, tot ik ontwaakte uit mijn sluimer en mezelf verplichtte om even thee te zetten en daarna verder te werken.

De reden waarom ik mij specifiek erger aan die doorscrollneiging op LinkedIn, is omdat ik mij ongemakkelijk voel bij het idee dat een professioneel platform steeds meer begint te lijken op de reguliere, alledaagse, sociale media. Het is wat mij betreft namelijk de charme van de meeste sociale media dat je de hele drukte daaromheen niet zo serieus hoeft te nemen. Daarmee zeg ik: in de wereld van Instagram geven we een heleboel om ons aantal volgers en de like-teller bij onze posts, maar we weten stiekem ook wel dat dit in de echte wereld verder geen drol uitmaakt. Op sociale media begeef je je vaak in een soort waanrealiteit, waarin je je soms net wat anders opstelt dan hoe je daadwerkelijk bent, en dat is prima, omdat iedereen meedoet aan dat rollenspel en heus inziet dat zo’n platform niet altijd het echte leven representeert. Mijn probleem met LinkedIn is dat dit platform op heel veel manieren overkomt als eenzelfde soort sociale medium, maar dan een medium dat iedereen wél bloedserius neemt.

Bijvoorbeeld, nu Hyves en Facebook allebei (zo goed als) passé zijn, lijkt LinkedIn nu hét centrale platform waarop iedereen zijn of haar sociale kring onderhoudt, om alsmáar die teller van online ‘vrienden’ en vage kennissen te verho gen. Maar wanneer mensen vroeger honderden Hyves-vrienden hadden, nam je dat gerust met een korreltje zout, terwijl het hebben van 500+ *connecties* op LinkedIn lijkt op iets dat daadwerkelijk als belangrijk en statusverhogend wordt beschouwd. En natuurlijk, dat is soms ook wel zo, want een breed LinkedIn-netwerk

Masha Bogatova - Yu Na (2017)

reflecteert een veelzijdig professioneel leven en dat is iets van waarde in de echte wereld. Maar wanneer je na iedere handdruk of halve toast met Jan en alleman deze personen gelijk toevoegt aan je netwerk, kun je je afvragen hoe serieus en toonaangevend dat netwerk nou precies is. En dat terwijl het wel lijkt alsof het serieus en van zakelijk belang is, want dat is immers de aard van LinkedIn.

Zodoende wordt op het huidige LinkedIn de grens tussen ernstige professionaliteit en de half-serieuze pretentiedrang van sociale media oncomfortabel vaag. Dat zit hem ook in de universele neiging om onze sociale media-identiteit vooral in te kleuren als een goednieuwsshow. Dat wil zeggen, je laat je online van je beste kant zien – je deelt dat je een marathon hebt gelopen, de Toren van Pisa bezoekt en afspreekt met vrienden van vroeger. Maar die dagen dat je piekerend op de bank zit, uit wanhoop ontbijt met een diepvriespizza of je gewoon ronduit klote voelt, blijven verzwegen voor de meute. En dat is helemaal prima, juist omdat je weet dat je iemands vertoning op sociale media niet helemaal serieus hoeft te nemen. Maar precies

hetzelfde gebeurt op LinkedIn: je deelt je presentaties, promoties, ambities en foto’s bij de trappen van het Academiegebouw. Teleurstellingen, tegenslagen en mislukkingen worden in de regel weggefilterd. Het enige verschil is dat we dit vervolgens wél allemaal bloedserius lijken te nemen, elkaar feliciteren alsof het een zakelijk appje naar de baas betreft, en in die zin constant zo’n digitale plastic glimlach opzetten.

Natuurlijk is LinkedIn een uitstekend platform om je professionele leven wat uit te bouwen, waardevol contact te zoeken met geestverwanten, en natuurlijk om werk te vinden. Het is dus heus niet allemaal ellende en existentiële rampspoed. Maar misschien moeten we ons wel bewust blijven van dat LinkedIn feitelijk een sociale-mediaplatform is, en er wat dat betreft soms weinig verschil zit tussen het doorscrollen op LinkedIn of op Facebook. Ook al vertellen we onszelf graag dat dat in het geval van LinkedIn wél belangrijk en bloedserius is.

TEKST -Sybolt Friso

Als Groninger Studentenbond hechten wij grote waarde aan de kwaliteit van het onderwijs aan de Rijksuniversiteit Groningen. Dit is essentieel voor het succes en de tevredenheid van onze studenten. Daarom willen wij concrete stappen ondernemen om de genoemde punten te realiseren:

- 1. Meer keuze en flexibiliteit in cursussen en studieplanning:** Studenten moeten de mogelijkheid hebben om hun opleiding aan te passen aan hun individuele interesses en behoeften. Dit betekent het aanbieden van een breed scala aan keuzevakken en de mogelijkheid om vakken op verschillende momenten in hun studie te volgen.
- 2. Niet afhankelijk zijn van slechts één examen voor de eindbeoordeling:** Wij streven naar een beoordelingssysteem dat de voortgang van studenten gedurende de gehele cursus of het gehele semester weerspiegelt. Dit kan worden bereikt door middel van meerdere evaluatiemomenten, waaronder tussentijdse toetsen, opdrachten, presentaties, en eindexamens.
- 3. Meer continue beoordelingen.** Door middel van regelmatige assessments gedurende het semester kunnen studenten hun voortgang bijhouden en feedback ontvangen. Dit bevordert niet alleen een actieve deelname aan het leerproces, maar helpt ook bij het identificeren van eventuele knelpunten vroeg in de cursus.
- 4. Evenwichtiger verdeling van beoordelingsvormen.** Het verminderen van de nadruk op enkelvoudige examens vermindert de stress en druk die studenten ervaren. Door verschillende vormen van evaluatie te gebruiken, zoals essays, presentaties, groepsprojecten en praktische opdrachten, wordt een meer holistische benadering van beoordelingen mogelijk.

HET ONDERWIJSTEAM PRESENTEERT

Waar GSb voor staat

Verkiezingsprogramma faculteitsraad

MOAR DOUN

Bestuur aan het woord

Als ik moet kiezen tussen ode of afkraker, dan kies ik toch voor de ode. Hier in de studentenbeweging, en in eigenlijk alle activistische kringen, is er veel te veel negativiteit. Nooit is iets goed genoeg en alles kan altijd beter. Een overwinning kan nooit bestaan zonder een 'maar'.

Natuurlijk is het goed om altijd te streven naar meer, maar het lijkt niet in balans. Het is namelijk ook belangrijk om stil te staan bij wat wél goed gaat en waar je overwinningen behaalt. Na jaren actievoeren is de basisbeurs eindelijk weer terug. Deze historische overwinning was nooit gelukt zonder alle actie van Niet Mijn Schuld. Ook Steunpunt Huren Groningen dat was opgezet door de GSb, heeft in zijn eerste jaar al honderden huurders geholpen. Na jaren actievoeren voor betere pickopvang met Shelter Our Students, is de bouw van een permanente oplossing eindelijk begonnen. Het onderzoeksbureau heeft weer een indrukwekkend onderzoek uitgebracht over studentenwelzijn. Het Juridisch Steunpunt heeft weer een hoop studenten geholpen met een groot scala aan problemen. Studenten zijn weer op allerlei plekken vertegenwoordigd door de GSb, van de GISP tot de VN. Er komt weer een nieuwe well-being weeks aan. En hier voor je ligt weer een mooie nieuwe uitgave van de Nait Soez'n.

Als je kijkt naar de meeste Instagram pagina's voor protesten zie je een aantal dingen: posts met veel woede over wat er allemaal verkeerd gaat, een veel te lange lijst met eisen, een route die drie keer wordt gewijzigd, en natuurlijk de aankondiging van het protest slechts een paar dagen van tevoren. Allemaal van uiterst belang, maar het positieve wat ik vaak mis zijn: foto's van het protest achteraf, een bedankje aan iedereen die kwam, een update over hoe het gaat met de eisen, een overzicht van alle behaalde pers. Aan de meeste protestinstagrampagina's kun je achteraf niet eens zien of het protest überhaupt heeft plaats gevonden. Bijna nooit wordt gevierd wat nou eigenlijk gedaan is.

Ik ben enorm trots op wat de vrijwilligers van de GSb afgelopen jaren gedaan hebben. En ik ben enthousiast voor wat er de komende jaren nog gaat gebeuren. Er liggen namelijk mooie plannen op tafel. Zo wil het Juridisch Steunpunt van de GSb zichzelf om toveren naar het 'Studenten Steunpunt' om nog meer studenten te kunnen helpen. Daarnaast gaat de GSb na tien jaar weer de medezeggenschapsraden in. Er zijn plannen voor een 'designers collective'. Alle portfolio's worden helemaal omgegooid en er zijn nieuwe leden recruitment plannen. Ook raakt de GSb weer op allerlei manieren extra betrokken bij het HBO. Genoeg plannen dus.

Mijn goede voornemen voor dit bestuursjaar is om positiever te zijn en meer te vieren. Daarom geen afkraker, maar een ode aan alle vrijwilligers van de GSb. Zonder jullie was er niks gebeurt en kan er niks nieuws meer gebeuren.

Met immer strijdbare groet,
Ken Hesselink
Voorzitter bestuur 53

Nait Soez'n, moar doun!

Surf snel naar de website www.naitsoezn.nl om alle artikelen te lezen en volg ons natuurlijk ook op *Facebook* en *Instagram*!

